

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 stycznia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w Wydziale III Karnym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dorota Biernikowicz

Ławnicy: Teresa Późniak, Andrzej Żyła

Protokolant: staż. Marta Borowska

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań – Stare Miasto w Poznaniu – Agnieszki Makowskiej - Witos
po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 20 grudnia 2017r. oraz 22 stycznia 2018r.

sprawy karnej przeciwko:

I. M., synowi P. i T. z domu K., urodzonemu (...) w Ł. w Kazachstanie, nie karanemu

oskarżonemu o to, że:

I. w dniu 25 czerwca 2017r. w P. przy ul. (...) wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii dokonał przywozu z F. po uprzednim wewnątrzspółnotowym nabyciu środków odurzających grupy I - N i IV - N w postaci suszu ziela konopi innych niż włókniste w ilości 72,27 grama – pozwalającą na wydzielenie ok. 140 porcji wystarczających do jednorazowego odurzenia jednej osoby, substancję psychotropową grupy I - P w postaci MDMA w postaci 45 sztuk tabletek o wadze 15,61 g – pozwalającą na wydzielenie ok. 156 porcji, wystarczających do jednorazowego odurzenia jednej osoby oraz substancję psychotropową grupy I - P w postaci etkatynonu o wadze 5,517 g – pozwalającą na wydzielenie ok. 53 porcji, wystarczających do jednorazowego odurzenia jednej osoby, co łącznie stanowiło znaczną ilość środków odurzających i substancji psychotropowych, przy czym czyn ten został popełniony w celu osiągnięcia korzyści majątkowej – odsprzedaży ww. środków nieustalonym osobom na terenie hotelu P.,

tj. o czyn z art. 55 ust. 3 z zw. z art. 55 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2016r. nr 224 t.j. z późn. zm.);

II. w dniu 29 czerwca 2017r. w P. przy ul. (...) wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał środki odurzające grupy I - N i IV - N w postaci suszu ziela konopi innych niż włókniste w ilości 50,29 grama - pozwalającą na wydzielenie ok. 100 porcji wystarczających do jednorazowego odurzenia jednej osoby i mieszaniny suszu konopi innych niż włókniste i tytoniu o wadze łącznej konopi o wadze 0,029g – pozwalającą na wydzielenie niecałej porcji, wystarczającej do jednorazowego odurzenia jednej osoby, substancję psychotropową grupy I - P w postaci MDMA w postaci 45 sztuk tabletek o wadze 15,61 g – pozwalającą na wydzielenie ok. 156 porcji wystarczających do jednorazowego odurzenia jednej osoby oraz substancję psychotropową grupy I-P w postaci etkatynonu o wadze 5,517g – pozwalającą na wydzielenie ok. 53 porcji wystarczających do jednorazowego odurzenia jednej osoby, co łącznie stanowi znaczną ilość środków odurzających i substancji psychotropowych,

tj. o czyn z art. 62 ust. 2 w zw. z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2016r. nr 224 t.j. z późn. zm.)

1. oskarżonego I. M. - w ramach czynu zarzucanego mu w pkt I aktu oskarżenia - uznaje za winnego tego, że w dniu 25 czerwca 2017 roku we F. i w P. przy ul. (...), wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia poprzez przywiezienie z F. do P. środków odurzających grupy I - N i IV - N w postaci suszu ziela konopi innych niż włókniste w ilości 72,27 grama netto – pozwalającą na wydzielenie ok. 140 porcji, każda wystarczająca do jednorazowego odurzenia jednej osoby, substancję psychotropową grupy I - P w postaci MDMA w postaci 45 sztuk tabletek o wadze łącznej 15,61 grama netto – pozwalającą na wydzielenie ok. 156 porcji, każda wystarczająca do jednorazowego odurzenia jednej osoby oraz substancję psychotropową grupy I - P w postaci etkatynonu o wadze łącznej 5,517 grama netto – pozwalającą na wydzielenie ok. 53 porcji, każda wystarczająca do jednorazowego odurzenia jednej osoby, co łącznie stanowiło znaczną ilość środków odurzających i substancji psychotropowych, przy czym czyn ten został popełniony w celu osiągnięcia korzyści majątkowej – odsprzedaży ww. środków nieustalonym osobom na terenie hotelu P., **to jest uznaje go za winnego popełnienia przestępstwa z art. 55 ust. 3 z zw. z art. 55 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii** (Dz. U. z 2016r. nr 224 t.j. z późn. zm.) i za to **na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii** (Dz. U. z 2016r. nr 224 t.j. z późn. zm.) **i art. 60 § 2 k.k. w zw. z art. 60 § 6 pkt 2 k.k.** wymierza mu **karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności** oraz **karę grzywny w wymiarze 60 (sześćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej za równoważną kwocie 50 (pięćdziesięciu) złotych;**

2. oskarżonego I. M. - w ramach czynu zarzucanego mu w pkt II aktu oskarżenia - uznaje za winnego tego, że w dniu 29 czerwca 2017r. w P. przy ul. (...), wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, posiadał środki odurzające grupy I - N i IV - N w postaci suszu ziela konopi innych niż włókniste w ilości 50,29 grama netto - pozwalającą na wydzielenie ok. 100 porcji - każda wystarczająca do jednorazowego odurzenia jednej osoby i mieszaniny suszu konopi innych niż włókniste i tytoniu o wadze łącznej konopi 0,029g – pozwalającą na wydzielenie niecałej porcji wystarczającej do jednorazowego odurzenia jednej osoby, substancję psychotropową grupy I - P w postaci MDMA w postaci 45 sztuk tabletek o łącznej wadze 15,61 grama netto – pozwalającą na wydzielenie ok. 156 porcji – każda wystarczająca do jednorazowego odurzenia jednej osoby oraz substancję psychotropową grupy I-P w postaci etkatynonu o wadze łącznej 5,517 grama netto – pozwalającą na wydzielenie ok. 53 porcji - każda wystarczająca do jednorazowego odurzenia jednej osoby, co łącznie stanowi znaczną ilość środków odurzających i substancji psychotropowych, **to jest uznaje go za winnego popełnienia przestępstwa z art. 62 ust. 2 w zw. z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii** (Dz. U. z 2016r. nr 224 t.j. z późn. zm.) i za to na podstawie art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2016r. nr 224 t.j. z późn. zm.) **wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;**

3. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. oraz art. 85a k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczone wobec oskarżonego w pkt 1 i 2 wyroku kary jednostkowe pozbawienia wolności łączy i wymierza oskarżonemu w ich miejsce **łącznie karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;**

4. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 70 § 1 k.k. **wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego łącznej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 3 (trzech) lat tytułem próby**, a na podstawie art. 73 § 1 k.k. **oddaje oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;**

5. na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. zobowiązuje oskarżonego w okresie próby do informowania Sądu o przebiegu okresy próby – pisemnie raz na pół roku;

6. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka wobec oskarżonego - w związku ze skazaniem za czyn przypisany mu w punkcie 1 wyroku - **nawiązkę na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii w wysokości 4.000,00 (czterech tysięcy) zł** na rzecz Poradni Profilaktyki i Terapii Uzależnień Monar w Poznaniu ul. Grunwaldzka 55/18;

7. na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka wobec oskarżonego - w związku ze skazaniem za czyn przypisany mu w punkcie 2 wyroku - przypadek na rzecz Skarbu Państwa poprzez zniszczenie dowodów rzeczowych w postaci:

- białego proszku w postaci etkatynonu o wadze netto 0,866 grama netto ,
- białego proszku w postaci etkatynonu o wadze netto 0,881 grama netto,
- białego proszku w postaci etkatynonu o wadze netto 0,859 grama netto,
- białego proszku w postaci etkatynonu o wadze 0,9 grama netto,
- białego proszku w postaci etkatynonu o wadze 0,871 grama netto,
- białego proszku w postaci etkatynonu o wadze 0,928 grama netto,
- tabletek MDMA o łącznej wadze netto 15,44 grama,
- suszu konopi innych niż włókniste o wadze netto 50,23 grama oraz suszu konopi innych niż włókniste o wadze netto 0,112 grama;

8. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej kary grzywny okres zatrzymania od 29 czerwca 2017r. godz. 12:20 do 1 lipca 2017r. godz. 11:50, uznając, że jest równoważne czterem dziennym stawkom kary grzywny i uznaje za wykonaną karę grzywny w zakresie czterech stawek dziennych;

9. na podstawie art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. Nr 27, poz. 152) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa w całości koszty sądowe oraz wymierza mu opłatę karną w wysokości 780,00 zł.

Teresa Późniak SSO Dorota Biernikowicz Andrzej Żyła

UZASADNIENIE

Na podstawie art. 424 § 3 k.p.k. zakres niniejszego uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 29 stycznia 2018r. sygn. akt III K 244/17 został ograniczony do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku oraz rozstrzygnięć o karze i pozostałych konsekwencjach prawnych przypisanych przestępstw (wniosek o uzasadnienie wyroku złożył jedynie Prokurator co do rozstrzygnięcia o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu).

I. M. oskarżony został o to, że:

I. w dniu 25 czerwca 2017r. w P. przy ul. (...) wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii dokonał przywozu z F. po uprzednim wewnątrzspółnotowym nabyciu środków odurzających grupy I - N i IV - N w postaci suszu ziela konopi innych niż włókniste w ilości 72,27 grama – pozwalającą na wydzielenie ok. 140 porcji wystarczających do jednorazowego odurzenia jednej osoby, substancję psychotropową grupy I - P w postaci MDMA w postaci 45 sztuk tabletek o wadze 15,61 g – pozwalającą na wydzielenie ok. 156 porcji, wystarczających do jednorazowego odurzenia jednej osoby oraz substancję psychotropową grupy I - P w postaci etkatynonu o wadze 5,517 g – pozwalającą na wydzielenie ok. 53 porcji, wystarczających do jednorazowego odurzenia jednej osoby, co łącznie stanowiło znaczną ilość środków odurzających i substancji psychotropowych, przy czym czyn ten został popełniony w celu osiągnięcia korzyści majątkowej – odsprzedaży ww. środków nieustalonym osobom na terenie hotelu P.,

tj. o czyn z art. 55 ust. 3 z zw. z art. 55 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2016r. nr 224 t.j. z późn. zm.);

II. w dniu 29 czerwca 2017r. w P. przy ul. (...) wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał środki odurzające grupy I - N i IV - N w postaci suszu ziela konopi innych niż włókniste w ilości 50,29 grama - pozwalającą na wydzielenie ok. 100 porcji wystarczających do jednorazowego odurzenia jednej osoby i mieszaniny suszu konopi innych niż włókniste i tytoniu o wadze łącznej konopi o wadze 0,029g - pozwalającą na wydzielenie niecałej porcji, wystarczającej do jednorazowego odurzenia jednej osoby, substancję psychotropową grupy I - P w postaci MDMA w postaci 45 sztuk tabletek o wadze 15,61 g - pozwalającą na wydzielenie ok. 156 porcji wystarczających do jednorazowego odurzenia jednej osoby oraz substancję psychotropową grupy I-P w postaci etkatynonu o wadze 5,517g - pozwalającą na wydzielenie ok. 53 porcji wystarczających do jednorazowego odurzenia jednej osoby, co łącznie stanowi znaczną ilość środków odurzających i substancji psychotropowych,

tj. o czyn z art. 62 ust. 2 w zw. z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2016r. nr 224 t.j. z późn. zm.).

Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym wyjaśnienia oskarżonego I. M., Sąd uznał, że wina i sprawstwo oskarżonego, co do wszystkich zarzuconych mu czynów nie budziły żadnych wątpliwości, z tym, że Sąd doprecyzował opisy czynów przypisanych oskarżonemu, uznając, że:

1. oskarżony - w ramach czynu zarzucanego mu w pkt I aktu oskarżenia - w dniu 25 czerwca 2017 roku we F. i w P. przy ul. (...), wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia poprzez przywiezienie z F. do P. środków odurzających grupy I - N i IV - N w postaci suszu ziela konopi innych niż włókniste w ilości 72,27 grama netto - pozwalającą na wydzielenie ok. 140 porcji, każda wystarczająca do jednorazowego odurzenia jednej osoby, substancję psychotropową grupy I - P w postaci MDMA w postaci 45 sztuk tabletek o wadze łącznej 15,61 grama netto - pozwalającą na wydzielenie ok. 156 porcji, każda wystarczająca do jednorazowego odurzenia jednej osoby oraz substancję psychotropową grupy I - P w postaci etkatynonu o wadze łącznej 5,517 grama netto - pozwalającą na wydzielenie ok. 53 porcji, każda wystarczająca do jednorazowego odurzenia jednej osoby, co łącznie stanowiło znaczną ilość środków odurzających i substancji psychotropowych, przy czym czyn ten został popełniony w celu osiągnięcia korzyści majątkowej - odsprzedaży ww. środków nieustalonym osobom na terenie hotelu P.,

a wyczerpuje to zachowanie znamiona przestępstwa z art. 55 ust. 3 z zw. z art. 55 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2016r. nr 224 t.j. z późn. zm.);

2. oskarżony - w ramach czynu zarzucanego mu w pkt II aktu oskarżenia - w dniu 29 czerwca 2017r. w P. przy ul. (...), wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, posiadał środki odurzające grupy I - N i IV - N w postaci suszu ziela konopi innych niż włókniste w ilości 50,29 grama netto - pozwalającą na wydzielenie ok. 100 porcji - każda wystarczająca do jednorazowego odurzenia jednej osoby i mieszaniny suszu konopi innych niż włókniste i tytoniu o wadze łącznej konopi 0,029g - pozwalającą na wydzielenie niecałej porcji wystarczającej do jednorazowego odurzenia jednej osoby, substancję psychotropową grupy I - P w postaci MDMA w postaci 45 sztuk tabletek o łącznej wadze 15,61 grama netto - pozwalającą na wydzielenie ok. 156 porcji - każda wystarczająca do jednorazowego odurzenia jednej osoby oraz substancję psychotropową grupy I-P w postaci etkatynonu o wadze łącznej 5,517grama netto - pozwalającą na wydzielenie ok. 53 porcji - każda wystarczająca do jednorazowego odurzenia jednej osoby, co łącznie stanowi znaczną ilość środków odurzających i substancji psychotropowych,

a wyczerpuje to zachowanie znamiona przestępstwa z art. 62 ust. 2 w zw. z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2016r. nr 224 t.j. z późn. zm.)

Wskazać należy w pierwszej kolejności, iż przestępstwo z art. 55 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii popełnia kto wbrew przepisom ustawy dokonuje przywozu, wywozu, wewnątrzspółnotowego nabycia lub wewnątrzspółnotowej dostawy środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej. Jeżeli przedmiotem czynu, o którym mowa w ust. 1, jest znaczna ilość środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej albo czyn ten został popełniony w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej, sprawca popełnia kwalifikowany typ (zbrodnię) określony w art. 55 ust. 3 cytowanej ustawy.

Dla bytu przestępstwa z art. 55 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii konieczne jest zatem wykazanie, że zachowanie sprawcy obejmuje sprzeczny z ustawą przywóz, wywóz, wewnątrzwspólnotowe nabycie, wewnątrzwspólnotową dostawę, środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej. Wewnątrzwspólnotowe nabycie to przemieszczenie środków odurzających lub substancji psychotropowych z terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Przestępstwo z art. 55 ust. 1 i 2 można popełnić tylko umyślnie, z zamiarem bezpośrednim lub z zamiarem ewentualnym. Przestępstwo, określone w art. 55 ust. 3, obejmuje znamię działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej, a zatem można go dokonać jedynie w zamiarze bezpośrednim. Ze względu na działanie celowe (*dolus coloratus*) wykluczony jest zamiar ewentualny.

Znamieniem kwalifikującym typ przestępstwa określony w art. 55 ust. 3 cytowanej ustawy jest także znaczna ilość środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej, będąca przedmiotem czynu określonego w art. 55 ust. 1 ustawy. Zważyć należy bowiem, że znaczna ilość środków odurzających, substancji psychotropowych występująca jako znamię przestępstwa z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, czy innych (art. 62 ust. 2 cyt. Ustawy) jest znamieniem ocennym. Dotychczasowe orzecznictwo wykształciło kryteria pozwalające na przyjęcie w konkretnej sprawie znamienia znacznej ilości. Zgodnie z wyrokiem SA w Warszawie z 18.4.2000 r., II AKA 22/00, (OSA 2001, Nr 2, poz. 8) „kryterium decydującym o tym, czy ilość środków odurzających jest znaczna, nieznaczna czy zwykła są: ich masa wagowa (gramy, kilogramy, tony, ilość porcji), rodzaj środka odurzającego (podział na tzw. twarde i miękkie) i cel przeznaczenia (w celach handlowych, na potrzeby własne)”. Jednocześnie w orzecznictwie przyjmuje się, że miarą „znaczności” może być stosunek ilości określonych środków do potrzeb jednego człowieka uzależnionego od tych środków (zob. wyrok SA w Lublinie z 17.12.2002 r., II AKA 282/02, OSA 2003, Nr 9, poz. 94). W wyroku z 24.7.1997 r., II AKA 94/97, (KZS 1997, Nr 8, poz. 47) SA w Krakowie przyjął następujące określenie znacznej ilości narkotyku: „to taka ilość, która wystarczy do jednorazowego odurzenia się najmniej kilkudziesięciu osób”. Biorąc pod uwagę kierunek orzecznictwa uznać należy, że o znacznej ilości środków odurzających i substancji psychotropowych decyduje kryterium ilościowe (masa wagowa określona w gramach, kilogramach, tonach, porcjach), kryterium jakościowe (rodzaj środka odurzającego lub substancji psychotropowej, biorący pod uwagę właściwości uzależniające i odurzające, a więc uwzględniający podział na narkotyki miękkie i twarde), kryterium jakościowo-ilościowe (ilość środka odurzającego lub substancji psychotropowej wystarczająca do jednorazowego odurzenia się co najmniej kilkudziesięciu osób); kryterium wartości rynkowej środka odurzającego lub substancji psychotropowej” (tak w: Ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii. Komentarz, dr Tomasz Srogosz, Rok wydania: 2008, Wydawnictwo: C.H. Beck, Wydanie: 2). Analizując wypełnienie przez oskarżonego I. M. znamion przestępstwa z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, przywołać trzeba również orzeczenia Sądu Najwyższego i sądów apelacyjnych, które to Sąd orzekający w pełni podziela, a odnoszą się do znamienia „znaczności” w rozumieniu cytowanego przepisu, a mianowicie:

- wyrok Sądu Najwyższego - Izba Karna z 1 marca 2006 roku, (II KK 47/05, opubl. Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Karna rok 2006, Nr 6, poz. 57, str. 45): „Miarą "znaczności" w rozumieniu art. 48 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z 1997 r. Nr 75, poz. 468 ze zm.), jak i art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. Nr 179, poz. 1484) może być także stosunek ilości określonych środków do potrzeb jednego człowieka uzależnionego od tych środków. Jeżeli zatem przedmiotem czynu jest taka ilość tych środków, która mogłaby zaspokoić tego rodzaju potrzeby co najmniej kilkudziesięciu uzależnionych, to należy przyjąć, że jest tych środków znaczna ilość”;

- postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2009 roku (I KZP 10/09 Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Karna 2009/10/84/18) - „Jeżeli przedmiotem czynności wykonawczej przestępstw określonych w ustawie z 29.7.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. Nr 179, poz. 1485 ze zm.) jest taka ilość środków odurzających lub substancji psychotropowych, która mogłaby jednorazowo zaspokoić potrzeby co najmniej kilkudziesięciu osób uzależnionych, to jest to "znaczna ilość" w rozumieniu tej ustawy”;

- wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 2008 roku (II KK 30/08 Biuletyn SN w Sprawach Karnych 2008/10/6)
– „Znaczna ilość narkotyków to taka, która wystarcza do jednorazowego odurzenia co najmniej kilkudziesięciu osób”;

- wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 20 lutego 2008 roku (II AKa 10/08 Orzecznictwo Sądów Apelacyjnych 2008/10/45/3) – „Znaczna ilości środków odurzających lub substancji psychotropowych w rozumieniu ustawy z dnia 29.7.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii jest ilość pozwalająca na sporządzenie co najmniej kilkuset jednorazowych porcji, mogących odurzyć co najmniej kilkaset osób”.

Analizując pozostałe znamiona przestępstwa z art. 55 ust. 1 i 3 cyt. ustawy wskazać należy, iż środkiem odurzającym jest zgodnie z art. 4 cyt. Ustawy każda substancja pochodzenia naturalnego lub syntetycznego działająca na ośrodkowy układ nerwowy, określona w wykazie środków odurzających stanowiącym załącznik nr 1 do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, a substancja psychotropową jest zgodnie z art. 4 cyt. Ustawy każda substancja pochodzenia naturalnego lub syntetycznego, działająca na ośrodkowy układ nerwowy, określona w wykazie substancji psychotropowych stanowiącym załącznik nr 2 do ustawy. Z kolei korzyścią majątkową lub osobistą jest korzyść zarówno dla siebie, jak i dla kogo innego (art. 115 § 4 k.k.). Korzyść majątkową określa się w doktrynie i orzecznictwie jako przysporzenie sobie lub komu innemu majątku albo uniknięcie strat bądź zmniejszenie obciążeń majątku - a zatem zarówno wszelkie zwiększenie aktywów majątkowych, jak i zmniejszenie pasywów (R. Góral, Kodeks karny. Praktyczny komentarz, Warszawa 2000, s. 171). Korzyść osobista obejmuje natomiast świadczenia o charakterze niemajątkowym, które mają znaczenie dla uzyskującego ją, polepszając jego sytuację, a nawet oznaczają określoną przyjemność (np. przyznanie odznaczenia, atrakcyjny wyjazd, kontakty seksualne); (A. Marek, Prawo karne, Warszawa 2000, s. 636).

Z kolei konieczny dla wypełnienia znamion m.in. przestępstwa z art. 55 ust. 3 cyt. ustawy „Zamiar bezpośredni (dolus directus) polega na tym, że sprawca chce popełnić czyn zabroniony. Stanowiąca treść zamiaru bezpośredniego chęć ("chcenie") popełnienia czynu zabronionego jest aktem woli, której zaistnienie uwarunkowane jest świadomością obejmującą okoliczności tworzące zespół znamion przedmiotowych czynu zabronionego. Brak świadomości co do zaistnienia któregośkolwiek z tych znamion (...), jako błąd istotny, wyklucza umyślne popełnienie przestępstwa (...).” (tak: A. Marek, Kodeks karny. Komentarz, LEX, 2007, wyd. V).

Przenosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy bezsporne jest w ocenie Sądu, że oskarżony I. M. swoim zachowaniem opisanym wyżej w pkt 1 wyczerpał wszystkie znamiona przestępstwa z art. 55 ust. 3 w zw. z art. 55 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Oskarżony dokonał bowiem w okresie wskazanym wyżej w przypisanym mu czynie, wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wewnątrzspółnotowego nabycia na terytorium Niemiec (we F., a następnie poprzez przemieszczenie czyli ich przywóz z terytorium Niemiec na terytorium Polski – do P. – łącznie znacznej ilości środków odurzających grupy I - N i IV - N w postaci suszu ziela konopi innych niż włókniste w ilości 72,27 grama netto – pozwalającą na wydzielenie ok. 140 porcji, każda wystarczająca do jednorazowego odurzenia jednej osoby, substancję psychotropową grupy I - P w postaci MDMA w postaci 45 sztuk tabletek o wadze łącznej 15,61 grama netto – pozwalającą na wydzielenie ok. 156 porcji, każda wystarczająca do jednorazowego odurzenia jednej osoby oraz substancję psychotropową grupy I - P w postaci etkatynonu o wadze łącznej 5,517 grama netto – pozwalającą na wydzielenie ok. 53 porcji, każda wystarczająca do jednorazowego odurzenia jednej osoby. Ilość łączna narkotyków będących przedmiotem działania oskarżonego (72,27 grama netto marihuany, substancji psychotropowej grupy I - P w postaci MDMA w postaci 45 sztuk tabletek o wadze łącznej 15,61 grama netto oraz substancji psychotropowej grupy I - P w postaci etkatynonu o wadze łącznej 5,517 grama netto) wskazuje zdaniem Sądu jednoznacznie, mając na względzie przytoczone powyżej poglądy doktryny i orzecznictwa, że oskarżony dopuścił się przypisanego mu czynu w stosunku do znacznej ilości środków odurzających i substancji psychotropowych. Ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii nie definiuje pojęcia „działki – porcji” środka odurzającego, jednak wśród ludzi zażywających narkotyki – jak wynika z opinii z zakresu badań chemicznych (k. 79-87 akt), przyjmuje się, że jedna „działka – porcja” ziela konopi umożliwiająca odurzenie co najmniej jednej osoby wynosi około 0,5 g, natomiast ogólnie przyjętą wartością dla kreślenia działki (dawki, porcji) handlowej dla substancji psychotropowych w ilości umożliwiającej odurzenie co najmniej 1 osoby jest 0,1 g. Zważyć należy, iż przy

pomocy dowodu z w/w opinii biegłych z zakresu chemii Sąd ustalił, że narkotyki będące przedmiotem przestępstwa przypisanego oskarżonemu w pkt 1 wyroku w postaci:

- suszu ziela konopi innych niż włókniste w ilości 72,27 grama netto – pozwalają na wydzielenie ok. 140 porcji, każda wystarczająca do jednorazowego odurzenia jednej osoby, - - substancji psychotropowej grupy I - P w postaci MDMA w postaci 45 sztuk tabletek o wadze łącznej 15,61 grama netto – pozwalają na wydzielenie ok. 156 porcji, każda wystarczająca do jednorazowego odurzenia jednej osoby

- substancji psychotropowej grupy I - P w postaci etkatynonu o wadze łącznej 5,517 grama netto – pozwala na wydzielenie ok. 53 porcji, każda wystarczająca do jednorazowego odurzenia jednej osoby.

Dokonując ustaleń faktycznych odnośnie ilości przywiezionych do Polski z Niemiec przez oskarżonego w ramach wewnątrzspółnotowego nabycia narkotyków, w tym marihuany i substancji psychotropowych, Sąd oparł się przede wszystkim na wyjaśnieniach samego oskarżonego, który wskazał ilości narkotyków przywiezionych do Polski w dniu 25 czerwca 2017r. i był konsekwentny w swoich wyjaśnieniach, nadto jego wyjaśnienia znajdowały potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym w postaci zeznań świadka D. M., protokołach użycia narkotyków narkotykowych protokołach przeszukania, zatrzymania rzeczy, opinii z zakresu badań chemicznych. Wyjaśnienia oskarżonego, potwierdzone wskazanymi dowodami, w powiązaniu z wnioskami opinii biegłych z zakresu badań chemicznych, pozwalała Sądowi ponad wszelką wątpliwość ustalić, iż przedmiotem wewnątrzspółnotowego nabycia przez oskarżonego w dniu 25 czerwca 2017r. była znaczna ilość środków odurzających i substancji psychotropowych wymienionych w zarzucanym mu w pkt I aktu oskarżenia czynie, co uzasadniało kwalifikację z art. 55 ust. 3 w zw. z art. 55 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Jednocześnie oskarżony działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim. W świetle wyjaśnień oskarżonego nie może budzić wątpliwości, iż zakupione przez niego znaczne ilości narkotyków w ramach wewnątrzspółnotowego nabycia i przywiezione w dniu 25 czerwca 2017r. do P., miały być przeznaczone przez niego do dalszej odsprzedaży nieustalonym osobom na terenie hotelu P., a zatem zdaniem Sądu postępowanie dowodowe pozwoliło także bezspornie ustalić, iż oskarżony dopuszczając się czynu przypisanego mu w pkt 1 części rozstrzygającej wyroku działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Sam to zresztą przyznał i świadczą o tym również wyniki przeszukania pokoju zajmowanego przez niego w akademiku, gdzie zabezpieczono liczne banknoty w równej walucie, nominałach, a także poporcjowane narkotyki. Tym samym zamiar bezpośredni jawi się jako bezsporny.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe pozwoliło również na ustalenie, iż I. M. swoim zachowaniem opisanym w pkt 2 części rozstrzygającej wyroku (a zarzuconym w pkt II aktu oskarżenia) wyczerpał wszystkie znamiona przestępstwa z art. 62 ust. 2 w zw. z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2016r. nr 224 t.j. z późn. zm.).

Wskazać należało na wstępie, że przestępstwo z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, polega na posiadaniu wbrew przepisom ustawy narkotyków tj. środków odurzających lub substancji psychotropowych wymienionych w załączniku do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Przedmiotem ochrony w art. 62 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii jest życie i zdrowie społeczeństwa jako całości (życie i zdrowie publiczne). Strona przedmiotowa przestępstwa z art. 62 cytowanej ustawy sprowadza się do niezgodnego z przepisami tej ustawy posiadania środków odurzających lub substancji psychotropowych. Posiadanie jest stanem polegającym na faktycznym władztwie nad rzeczą, nie jest jednakże utożsamiane z posiadaniem i dzierżeniem w rozumieniu przepisów prawa cywilnego. W doktrynie podkreśla się, iż w prawie karnym "posiadanie" występuje w powszechnym znaczeniu "mieć" (D. Wysocki, Pojęcie posiadania w prawie karnym, Prok. i Prawo 2000, nr 2, s. 14). Posiadaniem jest zatem każde, niezależne od czasu trwania, a zatem choćby krótkotrwałe, faktyczne władztwo nad rzeczą. W tym miejscu należy przywołać uchwałę składu 7 sędziów Sądu Najwyższego, zgodnie z którą „Posiadaniem środka odurzającego lub substancji psychotropowej w rozumieniu art. 62 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii jest każde władanie takim środkiem lub substancją, a więc także związane z jego użyciem lub zamiarem użycia” (por. wyrok SN z dnia 27 stycznia 2011 r., sygn. akt I KZP 24/10, OSNKW 2011/1/2). Dla wypełnienia znamion zarzuconego oskarżonemu przestępstwa wystarczające jest zatem zaistnienie stanu, w którym sprawca - choćby przez krótki okres

czasu - roztacza swoje faktyczne władztwo nad substancją zaliczaną przez ustawę do narkotyków, nawet jeżeli czyni to w celu użycia lub z zamiarem użycia w/w substancji, jak wynika także z w/w cytowanego orzeczenia Sądu Najwyższego, z którym Sąd w tym składzie w pełni zgadza się. Z punktu widzenia prawnego - karnej oceny zachowania oskarżonego nie ma więc znaczenia okres czasu, w jakim posiadał w/w narkotyki. Dla przypisania sprawcy czynu z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wystarczająca jest bowiem, oprócz stwierdzenia obiektywnej przesłanki w postaci faktycznego władztwa nad narkotykami, dodatkowa przesłanka w postaci świadomości sprawcy co do tego, iż znajduje się on w posiadaniu narkotyków. Znamieniem kwalifikującym przestępstwa z art. 62 ust. 2 cyt. Ustawy jest natomiast posiadanie znacznej ilości środków odurzających, substancji psychotropowych i aktualne są w tej mierze uwagi poczynione wyżej przy przestępstwie z art. 55 ust. 3 co do znamienia znacznej ilości narkotyków.

Przenosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy zważyć należy, iż oskarżony I. M., jak wykazało bezsprzecznie postępowanie dowodowe (wyjaśnienia oskarżonego, protokoły przeszukania, zabezpieczenia rzeczy, użycia testerów narkotykowych, zeznania świadka D. M., opinia biegłych z zakresu badań chemicznych), w dniu 29 czerwca 2017r. w P. przy ul. (...), wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, posiadał środki odurzające grupy I - N i IV - N w postaci suszu ziela konopi innych niż włókniste w ilości 50,29 grama netto - pozwalającą na wydzielenie ok. 100 porcji - każda wystarczająca do jednorazowego odurzenia jednej osoby i mieszaniny suszu konopi innych niż włókniste i tytoniu o wadze łącznej konopi 0,029g - pozwalającą na wydzielenie niecałej porcji wystarczającej do jednorazowego odurzenia jednej osoby, substancję psychotropową grupy I - P w postaci MDMA w postaci 45 sztuk tabletek o łącznej wadze 15,61 grama netto - pozwalającą na wydzielenie ok. 156 porcji - każda wystarczająca do jednorazowego odurzenia jednej osoby oraz substancję psychotropową grupy I-P w postaci etkatynonu o wadze łącznej 5,517grama netto - pozwalającą na wydzielenie ok. 53 porcji - każda wystarczająca do jednorazowego odurzenia jednej osoby, co łącznie stanowi znaczną ilość środków odurzających i substancji psychotropowych. O tym, że zabezpieczona przez policję ilość narkotyków, wskazana wyżej, a w której posiadaniu był w dniu 29 czerwca 2017r. oskarżony, stanowiła znaczną ilość środków odurzających i substancji psychotropowych w rozumieniu art. 62 ust. 2 cyt. Ustawy, świadczy jednoznacznie opinia biegłych z zakresu badań chemicznych (k. 79-87) i aktualne są w tym względzie uwagi, jakie poczyniono wyżej w odniesieniu do znamienia znacznej ilości narkotyków. Jednocześnie zaznaczyć należy, iż przedmiotem posiadania narkotyków w rozumieniu art. 62 ust.2 cyt. Ustawy przez oskarżonego w dniu 29 czerwca 2017r. uczyniono tę ilość narkotyków, jaka została zabezpieczona w zajmowanym przez niego pokoju w czasie przeszukania w dniu 29 czerwca 2017r., mimo, iż na podstawie wyjaśnień oskarżonego ustalono, że wcześniej 25 czerwca 2017r. dokonał on wewnątrzspółnotowego nabycia we F. i przywozu do Polski większej ilości marihuany, tj. wskazanej w zarzucie z pkt I aktu oskarżenia.

Od strony podmiotowej Sąd uznał, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu w pkt II aktu oskarżenia i przypisanego w pkt 2 części rozstrzygającej wyroku czynu umyślnie, działając z zamiarem bezpośrednim. W świetle zgromadzonego materiału dowodowego, w tym wyjaśnień oskarżonego nie mogło budzić żadnych wątpliwości, iż oskarżony miał pełną świadomość tego, że posiada właśnie środki odurzające i substancje psychotropowe zwłaszcza, że sam wyjaśnił, że posiadał je w celu ich dalszej odsprzedaży. Jednocześnie miał pełną świadomość, iż są to środki odurzające i substancje psychotropowe, a więc od strony podmiotowej działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim. Z opisanego zachowania oskarżonego można wyciągnąć tylko jeden logiczny wniosek - oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim dokonania czynu zabronionego z art. 62 ust. 2 w zw. z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Mając na uwadze konstrukcje zarzutów sformułowanych w akcie oskarżenia, dodać trzeba, iż w ocenie Sądu ocena całościowa zachowania oskarżonego opisanego w akcie oskarżenia nie pozwalała uznać, iż czyny przypisane mu w pkt 1 i 2 części rozstrzygającej wyroku stanowiły jeden czyn zabroniony - czyn ciągle opisany w art. 12 k.k., jak również nie pozwalała przyjąć, że czyn zarzucany w pkt II aktu oskarżenia jest czynem współukaranym do czynu zarzucanego w pkt I aktu oskarżenia. W istocie bowiem były to dwa odrębne czyny, bo dokonując czynu z art. 55 ust. 3 z zw. z art. 55 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej - odsprzedaży ww. środków nieustalonym osobom na terenie hotelu P., a skoro organy ścigania nie ustaliły w istocie czy oskarżony rzeczywiście wprowadził i jaką ilość narkotyków z partii przywiezionej w dniu 25 czerwca 2017r., to nie było możliwe uznanie, że następne posiadanie zabezpieczonych w dniu 29 czerwca 2017r.

znacznych ilości narkotyków stanowiło czy tzw. współukarany następczy. Zachowanie oskarżonego w dniu 29 czerwca 2017r. polegające na posiadaniu zabezpieczonych w zajmowanym przez niego pokoju na terenie akademika w P. przy ul. (...), znacznych ilości narkotyków stanowiło bowiem odrębny czyn, co powodowało, iż Sąd podzielił kwalifikację czynów zarzucanych oskarżonemu zaproponowaną w akcie oskarżenia przez oskarżyciela publicznego. Zdaniem Sądu wyjściem poza granice oskarżenia byłoby natomiast czynienie ustaleń odnośnie tego, czy oskarżony pomiędzy 25 a 29 czerwca 2017r. wprowadził do obrotu narkotyki i w jakich okolicznościach, skoro oskarżyciel dysponując na etapie śledztwa tożsamym materiałem dowodowym, co Sąd na etapie wyrokowania, nie poczynił w tym zakresie ustaleń faktycznych. W świetle art. 398 § 1 k.p.k. Sąd nie znalazł także podstaw, aby rozszerzać zakres oskarżenia, ponieważ okoliczności, o których wyjaśniał sam oskarżony, że wcześniej dwukrotnie przywiózł także z F. do Polski marihuanę, raz 20 gramów, a drugi raz – 30 gramów, były znane organom ścigania już przed skierowaniem w niniejszej sprawie aktu oskarżenia i nie wyszły one na jaw dopiero w toku rozprawy. Skoro zatem w akcie oskarżenia nie zarzucono I. M. wewnątrzspółnotowego nabycie wcześniej po 20 i 30 gramów marihuany i jej przywiezienie do Polski, a jedynie oskarżono go o wewnątrzspółnotowe nabycie narkotyków w dniu 25 czerwca 2017r., to uznać należy iż nie miała zastosowania instytucja z art. 398 § 1 k.p.k., zwłaszcza, że oskarżyciel nie zarzucił oskarżonemu działania w ramach czynu ciągłego, a jeżeli oskarżyciel widzi obecnie ku temu podstawy to winien rozważyć w nowym postępowaniu przedstawienie oskarżonemu zarzutów odnośnie wynikającego z jego wyjaśnień wewnątrzspółnotowego nabycia marihuany przed zdarzeniami objętymi aktem oskarżenia w niniejszej sprawie.

W ocenie sądu analiza całości zebranego materiału dowodowego pozwoliła na uznanie oskarżonego za winnego zarzucanych mu przestępstw z tym, że sąd doprecyzował opisy poszczególnych czynów przypisanych oskarżonemu, co było wynikiem przeprowadzonego postępowania dowodowego.

Oczywiście ustalenie umyślności jako znamienia strony podmiotowej czynów przypisanych oskarżonemu nie przesądzało jeszcze o jego winie, a dopiero ją warunkowało. W niniejszej jednak sprawie została spełniona także druga z pozytywnych przesłanek przypisania winy oskarżonemu, tj. ukończenie przez niego odpowiedniego wieku, a nie zachodziła żadna z negatywnych przesłanek przypisania mu winy (okoliczności wyłączających winę).

Uznając sprawstwo i winę oskarżonego za udowodnioną, Sąd przystąpił do wymierzenia mu kar adekwatnych do stopnia zawinienia, społecznej szkodliwości czynów, a także uwzględniając cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara winna osiągnąć w stosunku do oskarżonego oraz warunki i właściwości osobiste sprawcy.

Sąd Okręgowy uznał, iż współmierne do stopnia społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonemu oraz do stopnia jego zawinienia będą następujące kary:

- za czyn pierwszy kwalifikowany z art. 55 ust. 3 z zw. z art. 55 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2016r. nr 224 t.j. z późn. zm.) - na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2016r. nr 224 t.j. z późn. zm.) i art. 60 § 2 k.k. w zw. z art. 60 § 6 pkt 2 k.k. wymierzono mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 60 (sześćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej za równoważną kwocie 50 (pięćdziesięciu) złotych;

- za czyn drugi kwalifikowany z art. 62 ust. 2 w zw. z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2016r. nr 224 t.j. z późn. zm.) - na podstawie art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2016r. nr 224 t.j. z późn. zm.) wymierzono mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

Rozważając kwestię wymiaru kary Sąd wziął pod uwagę zarówno okoliczności obciążające, jak i łagodzące.

Jako okoliczność łagodzącą Sąd uznał fakt, iż oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i złożył wyjaśnienia, które przyczyniły się do poczynienia ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie istotnych z punktu widzenia prawnokarnej oceny zarzucanych mu czynów. Zaznaczyć należy, iż wyjaśnienia oskarżonego od początku ukierunkowane były na ujawnienie organom ścigania całego przestępczego procederu związanego z narkotykami, jaki był udziałem oskarżonego, oskarżony bowiem ujawnił organom ścigania nawet więcej, niż wynikało to z okoliczności

jego zatrzymania i przeszukania oskarżonego i zajmowanego przez niego pokoju. Wskazać bowiem należy, iż to jedynie na podstawie wyjaśnień oskarżonego udało się dokonać ustaleń faktycznych i przypisać winę i sprawstwo oskarżonego odnośnie czynu zarzucanego mu w pkt I aktu oskarżenia, a mianowicie wewnątrzspółnotowego nabycia znacznych ilości narkotyków i przywozu ich z Niemiec do Polski. Gdyby sam oskarżony nie ujawnił przed organami ścigania tych okoliczności, to nie byłoby możliwe – wobec braku innych dowodów – ustalenia pochodzenia narkotyków zabezpieczonych w dniu 29 czerwca 2017r. i tym samym nie byłoby możliwe przypisanie mu winy za czyn z art. 55 ust. 3 w zw. z art. 55 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Zaznaczyć należy, że gdyby oskarżony nie złożył takich obciążających samego siebie wyjaśnień, to możliwe byłoby mu przypisanie zdaniem Sądu jedynie odpowiedzialności karnej za posiadanie w dniu 29 czerwca 2017r. znacznych ilości narkotyków. Okolicznością łagodzącą przy wymiarze kary oskarżonemu za przypisane mu przestępstwa była także postawa oskarżonego w toku całego postępowania, od momentu zatrzymania do zakończenia procesu, kiedy to – jak zeznał również świadek D. M. – oskarżony w żaden sposób nie utrudniał czynności procesowych, a wręcz przeciwnie, sam wskazał policjantom przed przystąpieniem do przeszukania narkotyki znajdujące się w zajmowanym przez niego pokoju, ujawnił wówczas już źródło pochodzenia narkotyków, podając, że przywiózł je z F., opisał okoliczności związane ze sprzedażą narkotyków nieznanym osobom. Świadek D. M. zeznał, że jego zdaniem oskarżony szczerze żałował tego co zrobił, tłumaczył, że zmusiła go do tego sytuacja materialna i konieczność pomocy rodzinie zamieszkałej w Kazachstanie (k. 22). Na rozprawie świadek D. M. dodał, że „nie moja rola, żeby bronić oskarżonego, ale współpracował i nie utrudniał czynności. Sam wydał nam te środki, nic więcej nie znaleziono poza tym co wydał, nic nie ukrywał” k. 142. Okolicznością łagodzącą przy wymiarze kary oskarżonemu jest wyrażenie przez oskarżonego przed Sądem skruchy, żalu, które – jak wynika z całokształtu okoliczności sprawy i postawy oskarżonego – należy uznać za szczere, świadczące o tym zdaniem Sądu, że oskarżony zrozumiał błędy jakie popełnił i już teraz zweryfikował swoje dotychczasowe życie, a przedmiotowa sprawa jest incydentem w jego życiu. Powyższe potwierdza także nienaganny dotychczasowy sposób życia oskarżonego, który nie był karany za przestępstwa, jego ustabilizowany tryb życia, podnoszenie kwalifikacji zawodowych i ciągłe kształcenie, zabiegi i starania dotyczące podjęcia legalnej pracy, kontynuowanie studiów, zachowanie po popełnieniu tych przestępstwa, a także pozytywne wnioski wynikające z wywiadu środowiskowego kuratora sądowego, także pozytywne opinie pisemne wyrażone o oskarżonym przez jego znajomych, kolegów, przełożonych z miejsca pracy, wykładowcę z uczelni, pracownika fundacji, której pomaga jako wolontariusz, a dołączone do akt na etapie postępowania sądowego przez obrońcę (k. 136). Te wszystkie okoliczności łagodzące przy wymiarze kary, w szczególności niekaralność za przestępstwa, przyznanie się do popełnienia zarzucanych czynów i ujawnienie organom ścigania wszystkich istotnych okoliczności związanych z przestępstwami, postawa oskarżonego po popełnieniu tych przestępstw i w toku całego postępowania, młody wiek oskarżonego, właściwości i warunki osobiste oskarżonego, mając też na uwadze jego sytuację życiową związaną z pobytem w Polsce jako obcokrajowiec z dala od rodziny, zadecydowało o tym, że Sąd zdecydował o zastosowaniu wobec I. M. nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 60 § 2 k.k., jeżeli chodzi o czyn przypisany mu w pkt 1 części rozstrzygającej wyroku z art. 55 ust. 3 z zw. z art. 55 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Kodeks karny w art. 60 § 2 kk nie zawiera wskazania wszystkich okoliczności, w których możliwe jest nadzwyczajne złagodzenie kary. Wskazuje na to zwrot „w szczególności”, poprzedzający przykładowe tylko określenie wymienionych wypadków. Możliwe jest, zatem powołanie się przez sąd na inną niż wymieniona w art. 60 § 2 pkt 1 – 3 k.k. okoliczność, której natura wskazuje na celowość zastosowania tej instytucji. Może być tak, że w danej sprawie wystąpi kilka takich okoliczności łagodzących, które oddzielnie brane pod uwagę same nie uzasadniałyby nadzwyczajnego złagodzenia kary. Natomiast rozpatrywane łącznie spełniać mogą warunek nadzwyczajnego wypadku, w którym nawet najniższa kara byłaby niewspółmiernie surowa. W takim przypadku nie chodzi o zbieg kilku niezależnych, ustawowo określonych podstaw do nadzwyczajnego złagodzenia, lecz o sumę innych okoliczności łagodzących, z których żadna samodzielnie nie może prowadzić do nadzwyczajnego złagodzenia. Należy uznać, że sąd ma możliwość w takim przypadku zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary opierając się na sumie okoliczności zachodzących w sprawie, jeśli tylko łącznie spełniają one warunki wymienione w ustawie dla nadzwyczajnego złagodzenia kary, przede wszystkim co do uznania wypadku za „szczególnie uzasadniony” oraz co do uznania grożącej kary za „niewspółmiernie surową”. Chodzi tu o niewspółmierność kary do tej, którą należałoby wymierzyć uwzględniając stopień winy i stopień społecznej szkodliwości czynu. Ta niewspółmierność powinna być widoczna, choć nie musi być rażąca. O

zastosowaniu w takim przypadku nadzwyczajnego złagodzenia kary decyduje całokształt okoliczności dotyczących nie tylko popełnionego czynu, ale także osoby sprawcy, analiza których – z uwzględnieniem zasad wymiaru kary określonych w ustawie – pozwala dopiero na ocenę, czy orzeczenie kary współmiernej jest możliwe w ramach ustawowego zagrożenia, czy dopiero kara poniżej tej granicy spełni rolę kary sprawiedliwej (vide: wyrok SA w Katowicach z dn. 10.11.2010, II AKa 329/10, OSA w Katowicach 2011/1/5).

W ocenie sądu w przedmiotowej sprawie nawet najniższa kara przewidziana za przestępstwo z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, tj. kara 3 lat pozbawienia wolności byłaby niewspółmiernie surowa dla oskarżonego I. M., gdyż jest to szczególnie uzasadniony wypadek. Wskazać należy w pierwszej kolejności, iż oskarżony nie był karany za przestępstwa, przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i ujawnił przed organami ścigania wszystkie istotne okoliczności popełnionych przestępstw, w tym te nieznanne organom ścigania, jak dotyczące wewnątrzspółnotowego nabycia znacznych ilości narkotyków będących przedmiotem przypisanego mu przestępstwa, w miejscu zamieszkania posiada pozytywną opinię, wynikającą i z wywiadu środowiskowego kuratora sądowego i z prywatnych opinii znajomych, przełożonych i wykładowców, którzy go znają. Oskarżony nie jest zdaniem Sądu sprawcą zdemoralizowanym, a wręcz przeciwnie po jego stronie istnieje zdecydowanie pozytywna prognoza kryminologiczna, co powodowało, że Sąd zdecydował się wymierzyć mu takie kary za poszczególne przestępstwa i ostatecznie karę łączną, aby było możliwe skorzystanie z instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary łącznej pozbawienia wolności.

Wszystko to pozwala w ocenie Sądu przyjąć, iż I. M. zrewidował swoje dotychczasowe zachowanie i dostrzegł potrzebę radykalnej zmiany swojego sposobu postępowania, co przełożyło się na wszystkie aspekty jego aktualnego trybu życia (podjął stałą pracę, podnosi kwalifikacje zawodowe, wyraził skruchę i żal). Dlatego zdaniem Sądu wymiar kary oskarżonemu za przypisane mu przestępstwo z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii kary pozbawienia wolności nawet w minimalnym jej wymiarze tj. trzech lat, co byłoby jednoznaczne z izolacją w warunkach zakładu karnego, spowodowałoby zaprzepaszczenie szansy na kontynuowanie tego zgodnego z prawem obecnego trybu życia oskarżonego. Zdaniem Sądu zatem w przypadku I. M. na pierwszy plan należy wysunąć cele zapobiegawcze i wychowawcze, które wymierzona kara ma osiągnąć, a mianowicie uświadomić oskarżonemu konieczność przestrzegania porządku prawnego, kontynuowania kształcenia, rozwoju zawodowego, stałej pracy, co stanowić będzie punkt wyjścia dla osiągnięcia przez niego stabilizacji życiowej, w szczególności jeżeli wiąże swoją przyszłość z dalszym pobytem w Polsce. Podkreślić należy również, iż postawa oskarżonego w toku tego postępowania wskazuje, iż samo zatrzymanie i proces, groźba wydalenia z kraju, stanowiło dla niego już wystarczającą dolegliwość, by zrozumieć naganność swojego postępowania, a jednocześnie uświadomić sobie konsekwencje wynikające z ponownego wejścia w konflikt z prawem. Przytoczone wyżej okoliczności łagodzące stanowią zdaniem Sądu istotne elementy przemawiające za koniecznością zastosowania omawianej instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary jeżeli chodzi o przypisane mu przestępstwo z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Wymienione wszystkie okoliczności łagodzące były także podstawą wymiaru kary za przestępstwo z art. 62 ust. 2 w zw. z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii tj. na podstawie art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w wysokości 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, a więc w najniższym możliwym wymiarze, jako kary adekwatnej i sprawiedliwej z uwagi na przeważającą wagę wskazanych okoliczności łagodzących.

Oczywiście Sąd dostrzega również okoliczności obciążające, co do wszystkich przypisanych oskarżonemu czynów i wziął je pod uwagę przy miarkowaniu kar za poszczególne przypisane mu przestępstwa, jak: charakter popełnionych przestępstw i ich znaczna szkodliwość społeczna, jeżeli zważy się, że przestępstwa tego rodzaju, zwłaszcza wśród młodych ludzi, popełniane są obecnie nagminnie, a czynów tych oskarżony dopuścił się w stosunku do znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych stanowiących przedmiot wewnątrzspółnotowego nabycia, jak również posiadania. I. M. decydując się na przestępczy proceder związany z narkotykami z pewnością w pełni zdawał sobie sprawę z ujemnych następstw swojego postępowania, nie tylko w sferze życia prywatnego, lecz również tych w szerokim wymiarze społecznym czy ekonomicznym. Wewnątrzspółnotowe nabycie znacznych ilości środków odurzających z zamiarem ich dalszej dystrybucji, biorąc pod uwagę zagrożenie, jakie powyższe zachowanie stwarza dla społeczeństwa i zdrowia publicznego, stanowi zdaniem Sądu przejaw skrajnej lekkomyślności i nieodpowiedzialności

i w związku z tym zasługuje na szczególne potępienie, zwłaszcza, że zagrożenie przestępczością narkomanii jest bardzo duże i mimo orzekanych kar ciągle wzrasta. Społeczne oddziaływanie kary musi trafić do świadomości ludzi młodych, którzy powinni zdawać sobie sprawę z wielkiej szkodliwości tego rodzaju czynów oraz z konsekwencji natury prawnej, jakie z tymi czynami się. Odnośnie pierwszego z przypisanych oskarżonemu czynów okoliczność obciążającą stanowił również fakt, iż I. M. działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, zatem z niskich pobudek i stanowiło to dla niego sposób na łatwe dobywanie środków finansowych. Rozważając przez pryzmat dyrektyw z art. 53§1 i §2 k.k. oraz art. 115§2 k.k. kwestię wymiaru oskarżonemu kary za przypisane mu przestępstwa, jako okoliczności obciążające Sąd potraktował także postać zamiaru – oskarżony działał bowiem w zamiarze bezpośrednim.

Nie deprecjonując znaczenia wskazanych okoliczności obciążających przy wymiarze kary oskarżonemu za poszczególne czyny, wskazać jednak należy, iż zdecydowanie przeważały opisane wyżej okoliczności łagodzące, świadczące o tym, że dotychczasowy proces resocjalizacji w stosunku do oskarżonego przebiega pozytywnie i nie ma potrzeby wymierzania mu izolacyjnej kary pozbawienia wolności. W przekonaniu Sądu orzeczone kary jednostkowe pozbawienia wolności z całą pewnością nie przekraczają stopnia zawinienia, stopnia społecznej szkodliwości czynu i optymalnie realizują tak cele prewencji indywidualnej, jak i cele kary w zakresie społecznego oddziaływania i kształtowania właściwych postaw społecznych, w tym w szczególności postawy przestrzegania prawa i świadomości nieopłacalności popełniania przestępstw.

Wymierzając I. M. obok orzeczonej w punkcie 1 wyroku kary pozbawienia wolności na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii także karę grzywny w wymiarze 60 (sześćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej za równoważną kwocie 50 (pięćdziesięciu) złotych, Sąd kierował się potrzebą kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, a w tym zakresie zwłaszcza zapobieżeniu społecznemu poczuciu bezkarności sprawcy i braku odpowiedniej reakcji organów wymiaru sprawiedliwości na popełnienie przestępstw. Ustalona wysokość stawek dziennych w ocenie Sądu jest adekwatna do stopnia zawinienia oskarżonego i społecznej szkodliwości jego czynu – wyrażająca się w wyżej przywołanych okolicznościach łagodzących i obciążających.

Jeśli chodzi o stawkę dzienną wskazać należy, iż oceniając stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe oskarżonego należało wziąć pod uwagę z jednej strony, iż jest on młodym, zdrowym mężczyzną, zdolnym do pracy zarobkowej, nie ma on nikogo na utrzymaniu, jednak nie posiada żadnego majątku i nie może w Polsce liczyć na pomoc rodziny. Jednocześnie ustalenie stawki dziennej grzywny na kwotę 50 zł stanowi wypadkową powyższych okoliczności.

Równocześnie z uwagi na fakt, iż I. M. popełnił 2 przestępstwa i wymierzono za nie kary tego samego, Sąd zobligowany był wymierzyć oskarżonemu karę łączną pozbawienia wolności określając jej wysokość w granicach od najwyższej z kar wymierzonych (czyli 1 roku pozbawienia wolności) do ich sumy (czyli 2 lat pozbawienia wolności). Przy określaniu wysokości kary łącznej pozbawienia wolności Sąd uznał, iż możliwe jest zastosowanie zasady absorpcji, za czym przemawiała zwartość związków czasowych popełnionych czynów, oraz fakt, że godziły one w związane ze sobą dobra prawne, były to bowiem przestępstwa z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Ze stanu faktycznego w niniejszej sprawie wynika jednoznacznie, że czyny przypisane oskarżonemu w pkt 1 i 2 części rozstrzygającej wyroku były ściśle powiązane ze sobą. W konsekwencji Sąd wymierzył oskarżonemu na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. oraz art. 85a k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączną karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

Wymiar łącznej kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego pozwalał na warunkowe zawieszenie jej wykonania w myśl przepisów art. 69 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 70 § 1 k.k. i Sąd uznał, że przewaga wskazanych wyżej okoliczności łagodzących, a tym samym zdecydowanie pozytywna prognoza kryminologiczna, pozwala na warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej wobec oskarżonego łącznej kary pozbawienia wolności i Sąd uznał, że konieczne jest zawieszenie wykonania kary łącznej na okres 3 (trzech) lat tytułem próby, a na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddał oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego, aby wzmocnić cele wychowawcze tak ukształtowanej kary. Wobec oskarżonego zdaniem Sądu spełnione zostały wszystkie przesłanki z art. 69 § 1 i 2 k.k., aby skorzystać z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary łącznej pozbawienia wolności, gdyż łączna kara pozbawienia wolności nie przekracza jednego roku, oskarżony w czasie popełnienia tych przestępstw

nie był skazany na karę pozbawienia wolności i będzie to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstw. Za warunkowym zawieszeniem wykonania kary łącznej pozbawienia wolności przemawiała także postawa oskarżonego po popełnieniu przypisanych mu przestępstw, jego właściwości i warunki osobiste, wyżej wskazane, dotychczasowy nienaganny tryb życia i pozytywne zachowanie się po popełnieniu przypisanych mu przestępstw, wskazujące, że w jego zachowaniu już zaszła realna zmiana i daje on gwarancję, że nie powróci do przestępstwa. Nie bez znaczenia jest także fakt, iż na gruncie kodeksu karnego stosowanie bezwzględnych kar izolacyjnych jest ostatecznością, zaś ustawodawca dał prymat wolnościowym środkom oddziaływania karnego. W ocenie Sądu Okręgowego oskarżony zasługiwał, zatem na zastosowanie wobec jego osoby dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności w oparciu o art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. Oskarżonego nie sposób zasadnie zaliczyć do sprawców niepoprawnych, w przypadku których tylko bezwzględna i najsurowsza rodzajowo kara może go wdrożyć do przestrzegania norm porządku prawnego. Istotnym jest bowiem, że I. M. już w toku tego postępowania w istotny sposób zrewidował swoją postawę. Również przeprowadzony odnośnie oskarżonego wywiad środowiskowy nie dostarczył żadnych informacji stawiających jego osobę w negatywnym świetle.

Reasumując, zdaniem Sądu Okręgowego, wszystkie powyższe okoliczności przemawiały za uznaniem, iż w przypadku oskarżonego zachodzą podstawy do warunkowego zawieszenia orzeczonej wobec niego kary łącznej pozbawienia wolności, której zastosowanie nie będzie w przypadku oskarżonego aktem pobłażania, ale sankcją sprawiedliwą. Nie ulegało natomiast wątpliwości, że w stosunku do osoby oskarżonego konieczne było zapewnienie możliwości weryfikacji pozytywnych zmian w jego postawie poprzez określenie okresu próby na maksymalny okres przewidziany ustawą, tj. na okres 3 lat. Zdaniem Sądu konieczne było również oddanie oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego, co stworzy możliwość wychowawczego oddziaływania na skazanego poprzez sprawowanie nad nim systematycznej kontroli. Nadto względy wychowawcze, a także konieczność systematycznej kontroli zachowania oskarżonego w okresie próby była podstawą orzeczenia na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. wobec oskarżonego w okresie próby obowiązku informowania Sądu o przebiegu okresy próby – pisemnie raz na pół roku.

Reasumując, biorąc pod uwagę przeważające okoliczności łagodzące i nieliczne obciążające, jak również fakt, iż kary jednostkowe wymierzone zostały w dolnych granicach zagrożenia ustawowego, nie mogą one być uznane za zbyt surowe, a wymierzona oskarżonemu kara łączna jest karą sprawiedliwą, oddaje bowiem jednak stopień winy oskarżonego, uwzględnia wysoki stopień szkodliwości społecznej przypisanych mu czynów właściwie realizując zasady prewencji indywidualnej i ogólnej kary. Pamiętać przy tym należy, że w przypadku popełnienia przez oskarżonego w okresie próby kolejnego przestępstwa lub nie wywiązywania się przez niego z nałożonych przez Sąd obowiązków będzie on musiał ponieść konsekwencje tego postępowania i liczyć się z tym, że zostanie zarządzone wykonanie kary orzeczonej niniejszym wyrokiem. Ta perspektywa winna powstrzymać oskarżonego od podejmowania zachowań niezgodnych z obowiązującym porządkiem prawnym, czego skutkiem będzie nieuchronne osadzenie w zakładzie karnym.

Podsumowując, Sąd Okręgowy pragnie stwierdzić, iż tak ukształtowany rozmiar sankcji karnej będzie wystarczający dla uzmysłowienia oskarżonemu nieopłacalności popełniania przestępstw, utwierdzi go w deklarowanej negatywnej ocenie swoich przestępczych czynów i spełni swoje zadanie w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Aby wzmocnić cele wychowawcze tak orzeczonej kary i cele prewencji ogólnej, Sąd za konieczne uznał w oparciu o przepis art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29.07.2005r o przeciwdziałaniu narkomanii orzeczenie wobec oskarżonego - w związku ze skazaniem za czyn przypisany mu w punkcie 1 wyroku - nawiązkę na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii w wysokości 4.000,00 (czterech tysięcy) zł na rzecz Poradni Profilaktyki i Terapii Uzależnień Monar w Poznaniu ul. Grunwaldzka 55/18. Mając na względzie sytuację materialną oskarżonego, jego możliwości zarobkowe oraz orzeczenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem, Sąd uznał, iż orzeczenie nawiązki nie będzie stanowiło dla oskarżonego zbyt dużej dolegliwości, zwłaszcza, że dokonano zabezpieczenia majątkowego na mieniu

oskarżonego na poczet grożącej mu nawiązki. Za koniecznością orzeczenia nawiązki przemawiały natomiast względy prewencji ogólnej i szczególnej.

Sąd nie orzekł natomiast na podstawie art. 45 § 1 k.k. wobec oskarżonego środka karnego przepadku równowartości korzyści majątkowej uzyskanej przez oskarżonego z popełnionego przestępstwa, ponieważ nie zarzucono mu i nie przypisano w wyroku przestępstwa polegającego na uczestniczeniu w obrocie narkotykami, czy wprowadzeniu ich do obrotu, natomiast zabezpieczono większość narkotyków przywiezionych przez niego do Polski w ramach przypisanych mu przestępstw z art. 55 ust. 3 z zw. z art. 55 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i z art. art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Natomiast Sąd orzekł, na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, wobec oskarżonego - w związku ze skazaniem za czyn przypisany mu w punkcie 2 wyroku – mając na uwadze obligatoryjny charakter tego środka karnego, przepadek na rzecz Skarbu Państwa poprzez zniszczenie dowodów rzeczowych w postaci:

- białego proszku w postaci etkatynonu o wadze netto 0,866 grama netto ,
- białego proszku w postaci etkatynonu o wadze netto 0,881 grama netto,
- białego proszku w postaci etkatynonu o wadze netto 0,859 grama netto,
- białego proszku w postaci etkatynonu o wadze 0,9 grama netto,
- białego proszku w postaci etkatynonu o wadze 0,871 grama netto,
- białego proszku w postaci etkatynonu o wadze 0,928 grama netto,
- tabletek MDMA o łącznej wadze netto 15,44 grama,
- suszu konopi innych niż włókniste o wadze netto 50,23 grama oraz suszu konopi innych niż włókniste o wadze netto 0,112 grama.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczono także oskarżonemu na poczet orzeczonej kary grzywny okres zatrzymania od 29 czerwca 2017r. godz. 12:20 do 1 lipca 2017r. godz. 11:50, uznając, że jest równoważne czterem dziennym stawkom kary grzywny i uznano za wykonaną karę grzywny w zakresie czterech stawek dziennych.

Na podstawie art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. Nr 27, poz. 152) Sąd ponadto zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa w całości koszty sądowe oraz wymierzył mu opłatę karną w wysokości 780,00 zł. Zasadą jest ponoszenie przez oskarżonego kosztów postępowania w razie uznania jego winy (bowiem to przecież jego zachowanie spowodowało powstanie tych kosztów), jak miało to miejsce w niniejszej sprawie. Wskazać należy przy tym, iż oceniając stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe oskarżonego można uznać, że ma realną możliwość dołożenia starań aby zdobyć środki finansowe poprzez swoją pracę na zapłatę należności sądowych, co w sferze materialnej pozwoli mu odczuć naganność jego poczynań. Mając na uwadze powyższe nie ulega również wątpliwości, iż stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe oskarżonego pozwalają na założenie, że zasądzone koszty sądowe będzie mógł w całości uiścić.

SSO Dorota Biernikowicz

ZARZĄDZENIE

Proszę:

1. Notować w kontrolce uzasadnień (termin przedłożony przez urlop i zwolnienie lekarskie sędziego) .

2. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć Prokuraturze - wnioskodawcy.

3. Za 14 dni lub z apelacją.

Poznań, dnia 27 lutego 2018r. SSO Dorota Biernikowicz